

С. — Имате ли други деца?

З. — Само едно момиче, което бѣше като капка, и на което готвѣхъ щастливо бждеще, но сега и то, горкото, нѣма да види бѣлѣй день — потънало е въ скѣрби за мене и за всичко, което сполетѣ кжщата ни. — Плаче.

С. — Азъ бихъ ви посѣветвалъ, господинъ Зафировъ, да се откажете отъ желанието си да бждете на боевата линия и да си идете отново у дома. Да не почерняте поне другитѣ около васъ. Колкото за сина ви, оставете го да става съ него каквото ще.

З. — Да си ида отново въ кжщи? Не! Никога! Догдето не възстановя достойното ветеранско име на моя домъ, не! — После: — Какъ бихъ могълъ да се помирятъ съ постѣпката на моя синъ, когато съмъ го възпитавалъ само въ любовъ къмъ тая страна, за която цѣлъ народъ гине тукъ, а той... той наруши и най-свещенитѣ ми завети: вѣрность и честность преди всичко къмъ отечеството.

С. — Синъ ви е наистина много сгрѣшилъ. Но най-сетне, нѣма какво да мислите за него. Нека самъ си носи последствията отъ сторения грѣхъ.

З. — Да не мисля за сина си? За жалость, не мога да не мисля за него, защото съмъ му баща. Но печалното е, че последствията отъ неговия грѣхъ не сж само за него, а тежатъ на всички около него. Ето, майка му и дъщеря ми сж много зле. И сякашъ всички домашни и близки хора на моята кжща мене упрѣкватъ, изкарватъ виновенъ бащата, макаръ че азъ съмъ училъ сина си да бжде добъръ воинъ, за което го дадохъ и въ Военното училище.

С. — Става. — Да.

З. — Ти, драгий човѣче, който изглежда, че едничкъ досега разбра болката ми, ще изпълнишъ последната ми молба: заведи ме въ щаба да изпрося благоволение да ме поставятъ на самата боева линия, въ първитѣ редове. Азъ ще се бия геройски и ако умра, нѣма какво да съжалявамъ. Моето семейство и достоинството на моя домъ сж разсипани за винаги, за винаги. — Плаче.

С. — Щомъ толкова настоявате, ще ви заведа, господинъ Зафировъ, ще ви заведа. Само успокойте се, моля ви се.